

Pracovní poměr

Zaměstnanec, u něhož se pracovní poměr zakládá podle zvláštního právního předpisu nebo podle ustanovení § 33 odst. 3 zák. práce jmenováním na vedoucí pracovní místo, může být ze svého místa odvolán nebo se ho může vzdát, odvolání nebo vzdání se pracovního místa vedoucího zaměstnance musí být provedeno písemně. K odvolání zaměstnance, jehož pracovní poměr se zakládá jmenováním, může dojít kdykoli v průběhu pracovního poměru a z jakéhokoli důvodu nebo i bez uvedení důvodu; to neplatí jen tehdy, stanoví-li zvláštní právní předpisy jinak. Vymezení-li právní předpisy důvody, pro které lze zaměstnance odvolat (srov. například § 12 odst. 1 zákona č. [312/2002](#) Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů), je odvolání učiněné z jiných důvodů nebo bez uvedení důvodů neplatné.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 2480/2015, ze dne 27.4.2016)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Mgr. D. H., zastoupeného JUDr. M.P., advokátem se sídlem v P., proti žalované České republice - Ústavu pro studium totalitních režimů v P., zastoupené Mgr. E.Z., advokátkou se sídlem v P., o neplatnost odvolání z pracovního místa a o neplatnost výpovědi z pracovního poměru, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 17 C 122/2013, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. ledna 2015 č. j. 62 Co 410/2014-149, tak, že dovolání žalobce se zamítá.

Z odůvodnění:

Dopisem ze dne 10. 4. 2013 sdělila předsedkyně Rady Ústavu pro studium totalitních režimů žalobci, že jej Rada odvolává z funkce ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů dnem 10. 4. 2013. Dopisem ze dne 12. 4. 2013 žalovaná sdělila žalobci, že mu dává výpověď z pracovního poměru podle ustanovení § 73a odst. 2 a § 52 písm. c) zákoníku práce, neboť žalobce byl dnem 10. 4. 2013 odvolán z funkce ředitele žalované a žalovaná nemá pro žalobce vhodnou práci, která by odpovídala jeho zdravotnímu stavu a kvalifikaci.

Žalobce se žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 3 dne 16. 5. 2013 domáhal, aby bylo určeno, že uvedené odvolání žalobce z pracovního místa a výpověď z pracovního poměru jsou neplatné. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že byl na místo ředitele žalované jmenován rozhodnutím Rady Ústavu pro studium totalitních režimů (dále též jen „Rada“) ze dne 12. 8. 2010 na dobu určitou od 16. 8. 2010 do 15. 8. 2015, že jeho odvolání z tohoto pracovního místa je neplatným právním úkonem, neboť pro odvolání žalobce hlasovalo 5 z 6 členů Rady, avšak 3 z těchto 5 členů nebyli do své funkce platně zvoleni, jelikož byli v době zvolení stále ještě členy politických stran, a nemohli proto platně hlasovat, že i v případě, kdy by tito členové byli zvoleni platně, je odvolání žalobce neplatné pro „absenci uvedení relevantního důvodu odvolání“, že odvolání, k němuž nebyly dány „věcné důvody“, má charakter politického rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem č. [181/2007](#) Sb., a že, i kdyby bylo odvolání žalobce platné, pracovní poměr byl rozvázán neplatně, neboť v okamžiku odvolání žalobce z pracovního místa bylo u žalované neobsazeno více pracovních míst, zejména místo mluvčího žalované, pro jehož obsazení měl žalobce odpovídající kvalifikaci, avšak žalovaná mu toto místo v rozporu s ustanovením § 73a odst. 2 zákoníku práce nenabídla.

Žalovaná zejména namítala, že ve věci neplatnosti hlasování Rady není pasivně legitimována, neboť volba členů Rady je zcela v kompetenci Senátu Parlamentu České republiky, že odvolání žalobce

nemůže být napadáno žalobou na určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru, neboť se nejedná o pracovněprávní úkon, kterým by byl rozvázán pracovní poměr žalobce u žalované, a že zákonné podmínky pro odvolání žalobce z funkce ředitele žalované byly splněny, neboť ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů lze odvolat z jakéhokoli důvodu nebo bez uvedení důvodu. Uvedla, že ke dni 11. 4. 2013 u žalované nebyla „jediná pracovní pozice“, která by odpovídala zdravotnímu stavu a kvalifikaci žalobce, a že „pozice tiskového mluvčího“ byla na základě pracovní smlouvy uzavřené dne 11. 4. 2013 obsazena Mgr. P. R.

Obvodní soud pro Prahu 3 rozsudkem ze dne 2. 5. 2014 č. j. 17 C 122/2013-86 opraveným usnesením ze dne 17. 10. 2014 č. j. 17 C 122/2013-127 vyhověl žalobě a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 48 044 Kč k rukám advokáta JUDr. M.P. Uvedl, že pravomoc jmenovat a odvolávat ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů náleží Radě na základě ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. [181/2007](#) Sb. a že toto rozhodnutí musí být přijato v souladu s jednacím řádem Rady, a dovodil, že usnesení o odvolání žalobce z funkce ředitele žalované bylo přijato dne 10. 4. 2013 na jednání Rady v přítomnosti 6 „radních“ nadpoloviční většinou všech členů (5 pro, 1 proti), aniž byl dodržen jednací řád Rady, v němž je (mimo jiné) uvedeno, že návrh programu jednání zašle předseda Rady všem jejím členům, a to zpravidla 7 dní před jednáním Rady (čl. 4.4), že pozvánka na jednání Rady obsahuje údaje o době konání, místě konání, času jednání a pořadu jednání (čl. 4.5) a že na jednání Rady může být jednáno jenom o věcech, které byly zařazeny do schváleného programu jednání (čl. 5.7.). Na základě zjištění, že o odvolání žalobce bylo rozhodnuto již několik dní před jednáním Rady, že 5 členů Rady podklady pro jednání diskutovalo mezi sebou a sepisovalo tiskové prohlášení, že se uskutečnily schůzky s novou (dne 10. 4. 2013 „zvolenou“) ředitelkou žalované, která byla představena „vybraným členům Rady“ v restauraci, a že „šestá radní“, MUDr. N. K., žádné takové informace neměla a „nic s ní projednáváno nebylo“, dospěl soud prvního stupně k závěru, že k odvolání žalobce z funkce ředitele žalované došlo proto, že si Rada „atrahovala pravomoci, které jí zákon nesvěřuje“ (úkolování ředitele, požadování „právně nemožných řešení“, zasahování do personálních pravomocí ředitele) a které navíc vykonávala způsobem, jímž došlo k porušení práva MUDr. N. K. na řádný výkon funkce člena Rady, a že proto odvolání žalobce z funkce ředitele bylo „výrazem zneužití práva takové intenzity, že je na místě vyslovit neplatnost tohoto aktu“. Z toho, že odvolání bylo shledáno neplatným, dovodil i neplatnost výpovědi z pracovního poměru podle ustanovení § 73a odst. 2 zákoníku práce.

K odvolání žalované Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 1. 2015 č. j. 62 Co 410/2014-149 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že se žaloba na určení neplatnosti odvolání žalobce z funkce ředitele dne 10. 4. 2013 zamítá, a rozhodl, že ve výrocích o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru a o nákladech řízení se rozsudek zrušuje a věc se v uvedeném rozsahu vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Poté, co dovodil, že je dán naléhavý právní zájem žalobce na určení neplatnosti odvolání z funkce ředitele žalované a že soudu nepřísluší přezkoumávat platnost usnesení Senátu Parlamentu České republiky o zvolení členů Rady, dospěl k závěru, že k odvolání žalobce nedošlo v rozporu s jednacím řádem Rady, neboť tento bod byl na program jednání zařazen v souladu s čl. 5.7 jednacího řádu v úvodu jednání, k němuž byli všichni členové Rady řádně pozváni, a Rada tak dne 10. 4. 2013 jednala podle řádně schváleného programu, a že Rada, která ředitele žalované jmenuje, ho může odvolat kdykoli bez uvedení důvodu, aniž by bylo významné, zda ředitel řádně plní své úkoly. Odvolací soud zdůraznil, že mezi účastníky jde o soukromoprávní (pracovněprávní) vztah a nikoliv o vztah veřejnoprávní, a uvedl, že, i když je rozhodnutí Rady o odvolání žalobce z funkce rozhodnutím „politickým“, soud při posuzování platnosti tohoto úkonu nehodnotí důvody, které Radu k tomuto rozhodnutí vedly, ale zabývá se pouze tím, zda k odvolání a následnému rozvázání pracovního poměru výpovědí došlo platně podle zákoníku práce a podle zákona č. [181/2007](#) Sb. Uzavřel, že odvolání žalobce z funkce ředitele žalované je platným právním úkonem, neboť nedošlo k porušení zákona č. [181/2007](#) Sb., ani jednacího řádu Rady, a že otázkou platnosti výpovědi z pracovního poměru je nutné se v řízení dále zabývat, a to z hlediska ustanovení §

50 zákoníku práce a především z hlediska splnění nabídkové povinnosti ve smyslu ustanovení § 73a odst. 2 zákoníku práce.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá, že účelem zákona č. [181/2007](#) Sb. je politická nezávislost Ústavu pro studium totalitních režimů, který je – jak vyplývá z důvodové zprávy k tomuto zákonu - postaven mimo moc zákonodárnou, výkonnou i soudní jako „subjekt specificky nezávislý“ a k zachování jehož nezávislosti jako celku je zapotřebí zajistit jak nezávislost Rady (reflektovanou v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 25/07), tak i nezávislost ředitele. Má za to, že vztah mezi Radou a ředitelem Ústavu pro studium totalitních režimů je „postaven na roveň vztahu veřejnoprávnímu, kdy je možné postupovat pouze v případech a mezích stanovených zákonem“. I když tedy nejsou zákonem stanoveny konkrétní důvody k odvolání ředitele, je Rada při svém rozhodování omezena „politickou nezávislostí a z konstrukce tvorby orgánů Ústavu pro studium totalitních režimů vyplývajícími garancemi nezávislosti na politické konstelaci“. Dovolatel uvádí, že minimálně 2 členové Rady (M. U. a J. B.), kteří vykonávali své funkce i v době odvolání žalobce z funkce ředitele žalované, jsou „formálně i materiálně provázáni“ s některou z politických stran a že, nejsou-li členové Rady Ústavu pro studium totalitních režimů politicky nezávislí, nemůže být nezávislý ani tento ústav. Vzhledem k tomu, že všechny soudy jsou povinny „poměřovat jednotlivé akty s Ústavou a zákony“, měl soud podle názoru dovolatele přezkoumat, zda mandát zmíněných 2 členů Rady vznikl v souladu se zákonem a zda Rada jednala v řádném složení. Uzavřel, že na odvolání žalobce z funkce ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů z „čistě politických důvodů“ nelze pohlížet jako na platné, neboť „se přičií základním zákonným požadavkům na nezávislost tohoto úřadu“. Žalobce navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a aby „vyslovil právní názor, že Rada Ústavu pro studium totalitních režimů není oprávněna přijímat rozhodnutí, která jsou svou povahou politická nebo politicky motivována“.

Žalovaná navrhla, aby dovolací soud dovolání žalobce zamítl, neboť se s rozsudkem odvolacího soudu ztotožňuje. Zdůraznila, že odvolání žalobce z funkce ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů je nutno posuzovat „striktně“ podle zákoníku práce a zákona č. [181/2007](#) Sb., že Rada při odvolání žalobce postupovala „zcela v souladu“ s těmito zákony a že ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů lze odvolat z jakéhokoliv důvodu nebo bez udání důvodu, aniž by tím mohla být ohrožena nezávislost tohoto ústavu, která je garantována Radou, jejíž členové jsou voleni Senátem Parlamentu České republiky.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „o. s. ř.“), neboť řízení v projednávané věci bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bod 2 zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

V projednávané věci závisí rozsudek odvolacího soudu mimo jiné na vyřešení otázky hmotného práva, za jakých podmínek může být odvolán z pracovního místa ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů (dále též jen „Ústav“). Protože tato právní otázka v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, je dovolání proti rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání žalobce není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době - vzhledem k tomu, že se žalobce domáhá určení neplatnosti odvolání z funkce ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů ze dne 10. 4. 2013 - posuzovat podle zákona č. [262/2006](#) Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. [585/2006](#) Sb., č. [181/2007](#) Sb., č. [261/2007](#) Sb., č. [296/2007](#) Sb. a č. [362/2007](#) Sb., nálezu Ústavního soudu č. [116/2008](#) Sb., a zákonů č. [121/2008](#) Sb., č. [126/2008](#) Sb., č. [294/2008](#) Sb., č. [305/2008](#) Sb., č. [306/2008](#) Sb., č. [382/2008](#) Sb., č. [286/2009](#) Sb., č. [320/2009](#) Sb., č. [326/2009](#) Sb., č. [347/2010](#) Sb., č. [427/2010](#) Sb., č. [73/2011](#) Sb., č. [180/2011](#) Sb., č. [185/2011](#) Sb., č. [341/2011](#) Sb., č. [364/2011](#) Sb., č. [365/2011](#) Sb., č. [367/2011](#) Sb., č. [375/2011](#) Sb., č. [466/2011](#) Sb., č. [167/2012](#) Sb., č. [385/2012](#) Sb., č. [396/2012](#) Sb. a č. [399/2012](#) Sb., tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 31. 7. 2013 (dále jen „zák. práce“), a podle zákona č. [181/2007](#) Sb., o Ústavu pro studium totalitních režimů a o Archivu bezpečnostních složek a o změně některých zákonů, ve znění nálezu Ústavního soudu č. [160/2008](#) Sb. a zákona č. [167/2012](#) Sb., tedy podle zákona č. [181/2007](#) Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen zákon č. [181/2007](#) Sb.).

Podle ustanovení § 33 odst. 3 zák. práce jmenováním na vedoucí pracovní místo se zakládá pracovní poměr v případech stanovených zvláštním právním předpisem; nestanoví-li to zvláštní právní předpis, zakládá se pracovní poměr jmenováním pouze u vedoucího

- a) organizační složky státu,
- b) organizačního útvaru organizační složky státu,
- c) organizačního útvaru státního podniku,
- d) organizačního útvaru státního fondu,
- e) příspěvkové organizace,
- f) organizačního útvaru příspěvkové organizace,
- g) organizačního útvaru v Policii České republiky.

Podle ustanovení § 33 odst. 4 zák. práce jmenoví podle odstavce 3 provede ten, kdo je k tomu příslušný podle zvláštního právního předpisu; nevyplývá-li příslušnost ke jmenování ze zvláštního právního předpisu, provede je u vedoucího

- a) organizační složky státu vedoucí nadřízené organizační složky státu,
- b) organizačního útvaru organizační složky státu vedoucí této organizační složky státu,
- c) organizačního útvaru státního podniku ředitel státního podniku,
- d) organizačního útvaru státního fondu, v jehož čele stojí individuální statutární orgán, vedoucí tohoto fondu,
- e) příspěvkové organizace zřizovatel,
- f) organizačního útvaru příspěvkové organizace vedoucí této příspěvkové organizace,
- g) organizačního útvaru v Policii České republiky policejní prezident.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že jmenováním na vedoucí pracovní místo se zakládá pracovní poměr mimo jiné u vedoucího organizační složky státu, kterého na toto pracovní místo jmenuje -

nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak - vedoucí nadřízené organizační složky státu. Protože organizační složkou státu je též Ústav pro studium totalitních režimů (srov. § 3 odst. 2 zákona č. [181/2007](#) Sb.), zakládá se jmenováním pracovní poměr také u ředitele tohoto ústavu, který stojí v jeho čele (§ 11 odst. 1 věta první zákona č. [181/2007](#) Sb.) a k jehož jmenování je na základě ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. [181/2007](#) Sb., které je zvláštním právním předpisem ve smyslu ustanovení § 33 odst. 4 zák. práce, příslušná Rada Ústavu pro studium totalitních režimů, která je - vedle ředitele - jedním z jeho orgánů (srov. § 6 zákona č. [181/2007](#) Sb.). Řediteli Ústavu přísluší zajišťovat zpracování podkladů pro všechny záležitosti, jež jsou v působnosti Rady, předkládat tyto záležitosti k projednání a rozhodnutí Radě a vykonávat rozhodnutí Rady, účastnit se jednání Rady, je oprávněn požádat předsedu Rady o svolání jejího zasedání s návrhem pořadu jednání a po projednání s Radou jmenovat a odvolávat ředitele Archivu bezpečnostních složek (§ 11 odst. 1 věta druhá zákona č. [181/2007](#) Sb.).

Podle ustanovení § 73 odst. 1 zák. práce v případech uvedených v § 33 odst. 3 zák. práce může ten, kdo je příslušný ke jmenování (§ 33 odst. 4 zák. práce), vedoucího zaměstnance z pracovního místa odvolat; vedoucí zaměstnanec se může tohoto místa rovněž vzdát.

Podle ustanovení § 73a odst. 1 zák. práce odvolání nebo vzdání se pracovního místa vedoucího zaměstnance musí být provedeno písemně; výkon práce na pracovním místě vedoucího zaměstnance končí dnem následujícím po doručení odvolání nebo vzdání se tohoto místa, nebyl-li v odvolání nebo vzdání se pracovního místa uveden den pozdější.

Z citovaných ustanovení (mimo jiné) vyplývá, že zaměstnanec, u něhož se pracovní poměr zakládá podle zvláštního právního předpisu nebo podle ustanovení § 33 odst. 3 zák. práce jmenováním na vedoucí pracovní místo, může být ze svého místa odvolán nebo se ho může vzdát a že odvolání nebo vzdání se pracovního místa vedoucího zaměstnance musí být provedeno písemně. K odvolání zaměstnance, jehož pracovní poměr se zakládá jmenováním, může dojít kdykoli v průběhu pracovního poměru a z jakéhokoli důvodu nebo i bez uvedení důvodu; to neplatí jen tehdy, stanoví-li zvláštní právní předpisy jinak. Vymezení-li právní předpisy důvody, pro které lze zaměstnance odvolat (srov. například § 12 odst. 1 zákona č. [312/2002](#) Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů), je odvolání učiněné z jiných důvodů nebo bez uvedení důvodů neplatné.

Ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů, k jehož jmenování je příslušná - jak bylo uvedeno výše - Rada Ústavu, může být Radou ze svého místa odvolán [srov. § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. [181/2007](#) Sb.]. Vzhledem k tomu, že zákon č. [181/2007](#) Sb. (ani jiný zvláštní právní předpis) nestanoví, že by se tak mohlo stát jen z určitých (v zákoně vymezených) důvodů, může Rada ředitele Ústavu odvolat z jakéhokoli důvodu nebo i bez uvedení důvodu. Opačný závěr nelze dovodit ani z nálezů Ústavního soudu č. [160/2008](#) Sb. (sp. zn. Pl.ÚS 25/07), kterým byla jako neústavní zrušena část ustanovení § 7 odst. 9 zákona č. [181/2007](#) Sb. týkající se důvodů pro odvolání člena Rady Senátem Parlamentu České republiky a který se k právní úpravě jmenování a odvolání ředitele Ústavu nevyslovuje, ani ze „specifické nezávislosti“ Ústavu, na kterou poukazuje dovolatel a která - jak uvádí důvodová zpráva k zákonu č. [181/2007](#) Sb. - „znamená, že činnost Ústavu nelze regulovat ani ovlivňovat řídicími, kontrolními apod. subordinačními akty (usnesení, opatření) vlády, jako vrcholného orgánu exekutivy“.

V projednávané věci byl žalobce - jak bylo soudy zjištěno - odvolán z pracovního místa ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů rozhodnutím Rady Ústavu ze dne 10. 4. 2013 přijatým nadpoloviční většinou všech členů Rady. Vzhledem k tomu, že žalobce mohl být z tohoto místa odvolán - jak vyplývá z výše uvedeného - z jakéhokoli důvodu nebo i bez uvedení důvodu, nemohla mít okolnost, že v dopise ze dne 10. 4. 2013 adresovaném žalobci předsedkyně Rady neuvedla důvod

jeho odvolání, za následek neplatnost tohoto právního úkonu a z hlediska posouzení jeho platnosti nebyly významné ani důvody, které vedly jednotlivé členy Rady k tomu, že hlasovali pro odvolání žalobce z uvedeného pracovního místa. Pro posouzení platnosti odvolání žalobce z pracovního místa ředitele Ústavu je bez významu též okolnost, zda jednotliví členové Rady splňovali podmínku neslučitelnosti funkce člena Rady s členstvím v politické straně nebo v politickém hnutí (§ 7 odst. 6 věta druhá zákona č. [181/2007](#) Sb.), neboť splnění této podmínky volitelnosti člena Rady může posuzovat jen Senát Parlamentu České republiky, který je oprávněn volit členy Rady (§ 7 odst. 1 zákona č. [181/2007](#) Sb.) a který člena Rady odvolá, jestliže přestane splňovat podmínku neslučitelnosti funkce [srov. § 7 odst. 8 písm. a) zákona č. [181/2007](#) Sb.]. Vzhledem k tomu, že podle zjištění soudů byli všichni členové Rady, kteří se účastnili hlasování o odvolání žalobce z pracovního místa ředitele Ústavu, zvoleni Senátem Parlamentu České republiky a že nebylo zjištěno, že by některý z nich byl ke dni tohoto hlasování Senátem odvolán, vycházel odvolací soud správně z toho, že žalobce byl v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. [181/2007](#) Sb. odvolán Radou Ústavu.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný. Protože nebylo zjištěno, že by byl postižen některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalobce podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Náhrada škody](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společenství vlastníků jednotek](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)